

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5086/21
17.11.2021. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Меланије Сантовац, председника већа, Сађе Пејовић и Тађе Шобат, чланова већа, у парници тужиоца Компаније Дунав осигурање а.д.о. Београд, Македонска 4, против туженог М.Г. из ..., ..., ради регреса, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 33064/19 од 23.2.2021. године, у седници већа одржаној 17.11.2021. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 33064/19 од 23.2.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 33064/19 од 23.2.2021. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име регреса плати износ од 465.725,00 динара са законском затезном каматом почев од 23.11.2015. године, до исплате.

Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 38.200,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења прописаним одредбом члана 386. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11 са изменама и допунама) Апелациони суд у Београду је оценио да жалба туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1,2,3,5,7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се жалбом туженог посебно указује јер добијана пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама и не постоји противречност између онога што је у њеном образложењу наведено о садржини исправа и самих тих исправа, односно изведених доказа.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је возећи возило марке “Јеер” тип “Cherokee sport 2.8 std” регистарских ознака ..., дана ... године својом кривицом изазвао саобраћајну незгоду у којој је оштећено возило марке “Застава”, тип “10”, регистарских ознака ..., којим је управљао С.Ј и лаке телесне повреде задобила М.А, путник из наведеног возила. Тужени је напустио место саобраћајне незгоде, не сачекавши долазак полиције.

Возило којим је тужени управљао је било у време удеса осигурано код тужиоца од одговорности за штету причињену трећим лицима.

Тужилац је 17.7.2015. године власнику оштећеног возила С.Ј. исплатио на име накнаде нематеријалне штете износ од 130.000,00 динара и на име материјалне штете на путничком возилу 245.494,00 динара и 3.7.2015. године М.А. на име накнаде нематеријалне штете износ од 130.000,00 динара.

Између тужиоца и туженог је 23.11.2015. године закључено вансудско поравнање. Чланом 1. означеног вансудског поравнања тужени се обавезао да тужиоцу, на име регресног дуга, исплати износ од 505.494,00 динара, чиме испуњава своју обавезу, проистеклу из штете, коју је причинио 2.5.2015. године и напустио саобраћајну незгоду, не сачекавши долазак полиције, чиме је дошло до губитка права из осигурања. Чланом 3. означеног вансудског поравнања предвиђено је да ће дуг бити исплаћен у 60 месечних рата, и то прва рата одмах у висини од 8.419,00 динара, а остатак дуга у 59 месечних рата у износу од по 8.425,00 динара сваког месеца до 20-ог у месецу, а уколико тужени задоцни са плаћањем у утврђеним роковима и износима, дужан је да плати целокупни неисплаћени део дуга са законском затезном каматом, почев од закључења судског поравнања. Тужени је на основу закљученог вансудског поравнања 23.11.2015. године уплатио износ од 39.769,00 динара.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужилац има право регреса према туженом у износу од 465.725,00 динара, а имајући у виду да је тужени проузроковао предметну саобраћајну незгоду, да је напустио место саобраћајне незгоде, те с обзиром да је између парничних странака закључено вансудско поравнање, којим се тужени обавезао да тужиоцу накнади штету проистеклу из предметне саобраћајне незгоде у износу од 505.494,00 динара, да је тужени по том основу исплатио износ од 39.769,00 динара, али не и остатак дуга у износу од 465.725,00 динара, с тим што тужиоцу припада камата на досуђени износ од 23.11.2015. године, као дана закључења вансудског поравнања, а

имајући у виду да су странке уговориле да уколико тужени задоцни са плаћањем у утврђеним роковима и износима, дужан је да плати цео дуг са каматом од дана закључења вансудског поравнања. Због наведеног, применом одредаба члана 939. став 1. и члана 154. ЗОО, те члана 87. став 2. Закона о осигурању имовине и лица, одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде.

Правилно је првостепни суд побијаном пресудом, ставом првим изреке, обавезао туженог да тужиоцу на име регреса плати износ од 465.725,00 динара са законском затезном каматом почев од 23.11.2015. године до исплате.

У конкретном случају, ради се о регресу новчаних износа који су на име накнаде штете исплаћени трећим лицима-оштећенима од стране овде тужиоца као осигураваача по уговору о обавезном осигурању моторног возила од одговорности за штету причињену трећим лицима.

Наиме, осигураник губи права из осигурања у смислу одребе члана 29. став 1. тачка 7. Закона о обавезном осигурању у саобраћају (“Службени гласник РС”, број 51/09...7/13), који се примењује у конкретном случају, ако је возач после саобраћајне незгоде напустио место догађаја, а није дао своје личне податке и податке о осигурању (тужени као возач је напустио место саобраћајне незгоде, не сачекавши полицију), те с обзиром да је тужилац исплатио оштећенима штету проузровану у предметној саобраћајној незгоди, као и да је начин плаћања утврђене штете предвиђен вансудским поравнањем, закљученим између тужиоца и туженог, да је тужени исплатио део дуга по основу закљученог вансудског поравнања, то је тужилац стекао право да према туженом потражује износ остатка дуга по закљученом вансудском поравнању, као и право на камату од закључења вансудског поравнања јер је истим предвиђено да уколико тужени задоцни са плаћањем у утврђеним роковима и износима, дужан је да плати целокупни неисплаћени део дуга са законском затезном каматом, почев од закључења судског поравнања. Према ставу 2. и 3. наведеног члана Закона о обавезном осигурању у саобраћају, губитак права из осигурања на основу става 1. овог члана нема утицаја на право оштећеног лица на накнаду штете. Друштво за осигурање које накнади штету оштећеном лицу из става 2. овог члана, ступа у права оштећеног лица према лицу које је одговорно за штету, за износ исплаћене накнаде, камату од исплате накнаде и трошкове поступка.

Неосновани су наводи жалбе туженог којима се оспорава утврђено чињенично стање у побијаној пресуди, имајући у виду да је првостепени суд правилном оценом изведених доказа – читањем записника о увиђају саобраћајне незгоде, вансудског поравнања од 23.11.2015. године, прегледа плаћања, те применом одредбе члана 8. ЗПП, а имајући у виду да се у складу са чланом 230. став 1. ЗПП не доказују чињенице које нису спорне, правилно и потпуно утврдио битне чињенице за одлуку о тужбеном захтеву.

Жалбени наводи туженог да није примао позиве за рочишта за главну расправу, те да му је на тај начин онемогућено да расправља пред судом су неосновани јер рочиште није одржано 7.10.2020. године из разлога што тужени није био уредно позван на исто, док је рочиште од 23.2.2021. године одржано у

одсутству туженог, који је уредно позван на исто, а што произилази из повратнице здружене списима предмета, на којој је тужени својим потписом потврдио да је примио позив на наведено рочиште.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је правилном применом одредби члана 153. и 154. ЗПП.

При доношењу одлуке о жалби, овај суд је имао у виду да се првостепени суд позвао на одредбе члана 87. став 2. Закона о осигурању имовине и лица ("Сл. лист СРЈ", бр. 30/96, 57/98, 53/99 и 55/99 и "Сл. гласник РС", бр. 55/04), које су престале да важе даном ступања на снагу Закона о обавезном осигурању у саобраћају ("Сл. гласник РС", број 51/09...7/13) сагласно члану 118. тог закона, те налази да наведено није од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде, с обзиром да наведене одредбе Закона о осигурању имовине и лица прописују право регреса које организација за осигурање има у односу на лице које је одговорно за штету причињену моторним возилом за које је закључен уговор о аутоодговорности.

На основу изложеног, применом члана 390. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Меланија Сантовац, ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић